

Dariusz Bereski

Dziękuję

za wiersze nieprzewidywalne
salomonowe wyjaśnienia
za epifanię wydarzeń drobnych
w których nawet dworcowe poczekalnie
urastają do rangi
wieloznacznych symboli podziałów
konieczności wyborów
myślę o wędrowcu
który nie wędruje
myślę o miłości
która choć nie narodzona
już staje się bezwolnym cierpieniem
o niemożliwym silentium
bo ziemia przeorana
ludzkim bezmyślnym hałasem
przestała wydawać owoce
a rozwścieczony tłum
rozrywa bezbronne głosy
dziękuję za epitalamium
na cześć nowożeńców
i nienazwane pieśni dla porzuconych
za każdą szybką myśl
która wyprzedza spadające gwiazdy
moich powrotów
i za myśli wolne
które nie wyprzedzą nigdy
porzuconego cienia
za postawione pytanie o wygląd
i pochodzenie człowieka z racją
za dom w którym sprężyny zegarów
śruby starych wersalek
i framugi złuszczonej drzewi
nucą elegie rozpamiętując młodość
dziękuję za apele czytelników
którzy pragną pomóc poetom
za pocieszenia w cudzych pięknych
i obcych wierszach
za wszystkie pytania do Fryderyka Nie-
tzschego
a zwłaszcza te retoryczne
za ostatnie wieczery
i słony smak w ustach
dziękuję Adamie Z.

Wędrowka (za teatrem źródeł)

prowadzę swój Wóz Tespisa
drogami słów
impulsami emocji
śladem własnych interpretacji
ugorami ciężkich metafor
przez alegorie sennych krajobrazów
do wyciszonych w pół wymarłych miast
do zapomnianych miasteczek
i porzuconych wiosok
gdzie codzienne spotkania
są świętem...

* * *

oś wozu prowadzi swój
bezustanny monolog
Koryfeusz- mój przyjaciel
śpiewa słońcu
razem z podniebnymi ptakami
a ja chłodzę się mżawką
rozmarzonych kropeł
spływających w szeleście wiatru
po baletowych scenach
teatru liści i kamieni
teatru bezdroży

* * *

mijam ofiarne procesje
rozgrzane tańcem i śpiewem
mijam ludzi o strudzonych twarzach
spracowanych koszulach
wypłowiących jesionkach
w których odbijają się
jak w zwierciadłach
martwe żdźbła
wyschniętych turzyc
mijam współczesnych
dionizejskich wyznawców
święta wina
którym za ołtarz wystarczy
ławeczka pod sklepem
a którzy nie zdołali
nigdy usłyszeć
o Syracha Księdze
przebiegają mi drogę
zrozpaczone koty i psy
skomlące o miłość...

* * *

dzierzę wciąż ten Wóz Aspisa
z nadzieją że kiedyś
rozbudzę ukryte znaczenia słów
i podzielę się nimi jak
wigilijnym oblatum
tymczasem upajam się
aromatem druku
pierwszymi zapisanymi strofami
stęchliwą teatralnego kostiumu
odświętną maską komedianta

* * *

by móc ocaleć
zatrzymuję się na dłużej
poznaję pojemność chwili
uczestniczę w cudzie ich narodzin
jako świadek
a przecież i uczestnik
moje reminiscencje są
darem przeżyć spotkań z ludźmi
dłatego i wracam
i kieruję się do źródeł

które w światłach natury
odsyłają swój blask
do początku
ślady serca płyną wówczas
w przestrzeni
a ja dekoruję wawrzynem
każdego widza

08.12.2015,
Toruń, w oczekiwaniu na kolejny spektakl

Pytania

*Pytania są niebezpieczne, nie ruszaj ich, będą spały.
Zapytasz – zbudzisz, i znacznie więcej niż myślisz pytań
powstanie.*

Jonathan Carroll

pędzę ku jaśniejszemu niebu
czy dogonię?
gdzie podziały się wczorajsze słowa?
gdzie zasypia mój cień?
dokąd szybują obrazy wspomnień?
dlaczego minione dni
powracają tylko w snach?
pędzę ku jaśniejszemu niebu
czy dogonię?
dlaczego tak trudno spełniać obietnice
spisuję dręczące pytania
na które nie znajduję odpowiedzi
kiedy jest teraz?
skoro każda nowa sekunda
staje się natychmiast przeszłością?

słuchałem wewnętrznego głosu
przyglądając się swoim tajemnicom
zbudziłem pytania
jeszcze nie siebie
zatopiłem się w niespokojnym śnie

13.11.2015 Toruń

Magdalenie

nie ukołysz do snu
kolejny wers
bezsensowność porani duszę
deszcz zmyje ciężar powierzchownie
wiatr tylko przez chwilę ogłuszy ból

jeśli zechcesz
zmienisz mnie dotykiem swojej dłoni
na zawsze bądź, bądź proszę...
bądź dla mnie rzeką
od źródła do ujścia

6.11.2015 Toruń

